

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 27, številka 3
MAREC 2007

V TEJ ŠTEVILKI

- O KRIŽEVEM POTU
- POST - KOT IZKUŠNJA
- POST V GLASBI
- POST JE POSEBEN ČAS
- ROMANJE PO SVETI DEŽELI
- IZ MIKLAVŽVEGA VRTCA

KRIŽEV POT

Navadno opravljamo pobožnost križevega pota v postu ob petkih in ob nedeljah. Lahko pa križev pot molimo skozi vse leto posamič ali v skupini.

Pobožnost križevega pota je nastala v Jeruzalemu po ulici VIA DOLOROSA, po kateri je nosil križ naš Odrešenik Jezus Kristus. Iz Jeruzalema pa so jo romarji prenesli v Evropo, zlasti v dobi križarskih vojn – v 11. stoletju, in to pod vodstvom Frančiškovih sinov, varuhov božjega groba.

Postaje križevega pota ali križe so postavljali najprej zunaj, po gričih, v naravni velikosti, pozneje pa v sedaj običajni obliki križa ali slike kar v cerkvah, da so v postnem času, ko je zunaj še zelo mraz, lažje molili in premišljevali Kristusovo trpljenje. Na gričih, ki so jih imenovali Kalvarije, so postavili ob poti do cerkve ali ob zidu okrog cerkve kapelice s postajami križevega pota. Taka postavitev je v naši dekaniji na Žalostni gori v župnije Preserje. Ker te postaje niso bile vse biblične, je škof Ricci v Pistoji ob koncu 18. stol. hotel uvesti samo biblične postaje, a se jih je pri nas prijel vzdevek »janzenistični« križev pot.

Razvoj križevega pota na Slovenskem se je začel v 17. stol. Tudi v našem času predlagajo bolj biblično molitev križevega pota, zlasti pa dodajanje zadnje postaje z Jezusovim vstajenjem (ne smemo pozabiti, da je pobožnost nastala v

dobi, ko so misel na Jezusovo trpljenje dosledno ločili od vstajenske misli).

Šele II. vatikanski koncil l. 1965 je prenovil teologijo, kjer se poudarja kot enota VELIKONOČNA SKRIVNOST – to je Kristusovo trpljenje, smrt in vstajenje. Ker so to pobožnost razširjali frančiškani, so imeli tudi privilegij, da so blagoslavljali nove križeve pote. Po koncilu imajo škofje več pravic, zato lahko poverijo tudi svoje duhovnike glede postavljanja in blagoslavljanja križevega pota.

Ena izmed oblik spodbujanja opravljanja ljudskih pobožnosti je podelitev odpustkov. Nujna je bila tudi hoja od postaje do postaje (razen za bolnike). Pobožnost križevega pota opravljamo danes v postu, da se poglobljamo v skrivnost trpljenja in odrešenja, pa tudi da sami vstopamo po lastni poti za Kristusom preko življenjske Kalvarije v vstajensko – velikono-

čno slavje. Apostol Pavel je to povedal takole:
»Če s Kristusom trpimo, bomo z Njim tudi poveljčani.«

Naj nas križev pot tudi v letošnjem postu privabi na pot spreobrnjenja in v hojo za Kristusom, ko se bomo zbrali ob tej pobožnosti vsak petek pol ure pred sv. mašo in ob nedeljah popoldne ob 14. uri.

Vsakokrat bo sodelovala druga skupina, ki živi in deluje v župniji.

Župnik

Reci moji duši: JAZ SEM TVOJA REŠITEV (Ps 35)

V programu Alternativne terapevtske skupnosti (ATS), v kateri se po posebni metodi urejajo ljudje, ki so omagali v boleznih odvisnosti, predvsem alkoholizma, piše: »Vsak član, ki se vključi v program, mora opraviti vsaj tridnevni post. Pravi post, katerega zmorejo le najpogumnejši, traja dvainštirideset dni.« Program je nastajal po dolgoletnem študiju in delu z zasvojenimi ljudmi s ciljem, da se zasvojenec prebudi iz doživljajske otopelosti.

Ko sem program prebirala prvič, se mi je zdel na mnogih mestih prezahteven Za povprečnega človeka, ki je le spremljevalec nekoga, ki je potreben pomoči, pomeni popolno spremembo utečenega življenja, z veliko, na videz nesprejemljivih ultimativnih zahtev. Toda, ko se začneja sam proces zdravljenja, se nekako utiriš in ga z bolj ali manj veliko zagretostjo izpolnjuješ, ker si se tako zavezal. Obvezno branje določene literature, med katero je mnogo leposlovja, pisanje dnevnika, utrinkov na prebrano literaturo in gibanje sčasoma postanejo del dnevnih obveznosti, ki mnogokrat prinašajo olajšanje Kar dve leti pa sem odlašala s predpisanim postom.

Vse tisto besedičenje, predvsem pa izpostavljanje posameznikov, ki so se zmogli postiti več kot tri dni, je puščal v duši slab občutek. Nobenega smisla nisem videla v tovrstnem vsiljenem odpove-

Foto: Tomo Sitrle

dovanju hrane. Najtežje pa sem prenašala nenehno javno predstavljanje vseh, ki se posta še nismo lotili. Vsakokrat, ko me je terapevt pred vsemi spomnil na moj manjko, sem se počutila kot nemočen črv, nezmožen preživeti tri dni ob vodi različnih okusov.

Potem sem se nekega dne dogovorila še z dvema »sotrpina« in stopili smo na neznano pot, opremljeni z vsemi mogočimi nasveti in izkustvi že »odrešenih«. Seveda nismo hoteli biti med »tridnevnik«. Če se že moramo mučiti, naj bo vsaj sedem dni, smo rekli. Prvi dan je minil v popolni ohromelosti. Vsak trenutek sem pričakovala, da me bo konec. V moji družini je imela hrana, čeprav skromna, pomembno mesto in ves čas mi je v ušesih odzvanjalo mamino prepričevanje, če

nam kakšna jed ni posebno teknila, da »prazen žakelj ne more stati pokonci.« S svojo paniko sem »morila« vse okrog sebe (Ne postite se, kakor je treba na dan, ko naj bi se slišal vaš glas na višavi – Iz, 58.4) in v postenje (ne)hote vključila vse, ki so bili v tistih trenutkih v moji bližini. Morilo me je vprašanje: »Čemu se moram mučiti?« V srcu sem preklinjala človeka, zaradi katerega sem »trpela« in tako hranila užaljenost in zamero. (Kadar se postite, se ne držite čemerno kakor hinavci; kazijo namreč svoje obraze, da pokažejo ljudem, kako se postijo. Mt 6, 16.)

Najhuje je bilo tretji dan, ko se telo začne odzivati, ker ni vajeno tovrstnega »počitka«. Telefoni so zvonili in sproti smo se obveščali, kakšno stopnjo glavobola smo dosegli, da o vrtoglavicah in mrazenju ne govorim. Na trenutke se mi je zdelo, da kar tekmujemo, kdo je večji »trpin«. Ne vem, kaj je bilo tisto, kar je v meni sprožilo strahovit upor proti tovrstnemu »cirkuškemu samomučenju«. Četrty dan sem sama odšla na daljši sprehod po domačem gozdu in v glavi so se mi podile misli, da je vse, kar počnemo, jalova borba z nečim, kar je močnejše od vsakega človeka. Začutila sem, da smo se pustili speljati na »limanice« nekemu programu, napisanem s človeško roko, brez duhovne vsebine, ki pelje v dejavno pravičnost, ljubezen in usmiljenje. S takšnim načinom smo se ves čas vrteli (kot bi dejal župnik Janez) le okrog »lastnega popka«. Čeprav se v tistih časih nisem poglobljala v evangelij kot edino pravo pot k resnici, sem globoko v sebi čutila vso bednost in protislovje tega dejanja. Prvič sem začela razmišljati, da je napočil čas, ko se moram soočiti s svojo nemočjo v prisotnosti Boga, se odpreti za dialog z njim, ne pa z vsakim človekom, ki me s svojim pogledom odvrta od bistva. Do bolečine sem se zavedala, da sama, brez Božje pomoči in zaupanja, ne zmorem nič, četudi imam neskončno mero volje in vztrajnosti.

Bog je dopustil to izkušnjo, ki me je počasi, a zanesljivo vodila pred njegovo vsemogočno veličastnost. V svoji brezmejni ljubezni me nenehno vabi in skozi dogodke medsebojnega človekovanja uči, kaj je vera, upanje in ljubezen.

Kasneje sem po milosti Božji spoznala mnoge druge načine Bogu všečnega postenja. Samo postenje dobi smisel, ko ga za nekaj ali nekemu darujem. Petki, ki jih preživim ob kruhu in vodi, so dar Mariji, ki me tolaži v trenutkih pobitosti, osamljenosti ali razočaranja. So hvaležnost za mojo prošnjo, ki jo posreduje pri svojem sinu. Postenje na Veliki teden darujem Jezusovim ranam, v katere lahko sleherni trenutek odložim vse svoje grešnosti. Najpomembnejše pri tem pa je, da so ti moji »darovi« le skromna zahvala za vse, kar prejemam v Božji milosti in ne prenese nobene publicitete.

Kadar sem zmožna zavestno premagati svoje negativne poglede v odnosih z ljudmi, je to velika odpoved mojemu napuhu. S tovrstnim postenjem se napuh mehča in v vsakem človeškem bitju lahko prepoznavam božje obličje. To je post brez zunanjih obredov. Razkriva zlo, nenehno prisotno v delu svoje biti. Vendar pa je prepoznavanje šele začetek preobražanja, ki ga zmorem v trenutkih, ko »sem obrnil svoj obraz k svojemu Gospodu Bogu, da bi ga iskal z molitvijo in prošnjami. Dan 9,3

Namen »preurejanja« v programu ATS je bil tako dosežen. Moje prvo postenje me je prebudilo iz otopenosti, v kateri sem bila z vsem bitjem zakopana le v svoj lastni prav.

Gospod mi je po dolgi in naporni poti pokazal bistvo odpovedi – postenja. Koliko zmorem uresničevati in živeti Resnico, ki je ena sama, pa je odvisno od moje ponižnosti in

vere. In ko enkrat izveš in čutiš, da si v Božjih očeh tisto, kar je Oče napisal na svojo dlan od ve-komaj, se nikoli več ne moreš vračati na stara pota. Stojiš pred smislom, ki ti

nenehno nastavlja ogledalo, zato je v srcu nenehno pristna prošnja: »Gospod, daj mi moči in poguma, da postanem tvoje orodje.«

Metoda

POST V GLASBI ALI GLASBA V POSTU

Post. Čas, ko se obrnemo vase, ko premišljujemo o svojem življenju ... Kaj ima cerkvena glasba pri tem?

Namen cerkvene glasbe (petja in igranja) pri bogoslužju v postnem času je pomagati vernikom globlje doživljati postni čas ter poudariti moč božje besede. A se ob tem takoj postavi vprašanje: na kakšen način? Če izberemo primerno liturgično skladbo – je to dovolj? Je pomembna tudi izvedba? Je za Boga vsaka izvedba (dovolj) dobra? Kaj pa za ljudi, katerim je glasba v postnem času nenazadnje tudi namenjena?

V slovenskem prostoru se pojavlja problem skladb postnega časa. V ljudski pesmarici imamo npr. skladbe, ki imajo eno samo tematiko: osredotočajo se na Kristusovo trpljenje. Vendar je ta pasijonski vidik (zadnji dnevi Kristusovega življenja/trpljenja) stvar zadnjega dela postnega časa.

Prvi del naj bi bil bolj namenjen spokornosti. Gre za čas, ko se ozremo vase, razmišljamo o svojem življenju. Bilo bi primerno, da imamo pesmi, ki nam pri tem pomagajo. Ravno taka besedila pa manjkajo. Poleg tega je to tudi čas uvajanja katehumenov, torej naj bi bile pesmi tudi s to tematiko. Nenazadnje je 4. postna nedelja – nedelja letare – nedelja veselja! Predstavlja svetlo točko v postnem času. Prav to ne-deljo naj bi se skušali izogniti pesmim, ki govorijo neposredno o Kristusovem trpljenju. Tudi orgle, ki v postnem času služijo predvsem spremljavi petja, lahko na 4. postno nedeljo pridejo bolj do izraza. Za to nedeljo pa 5. postna, tiha, opozarja, da se začčenja najresnejši del postnega časa. Takrat je morda najprimerneje, da glasbe pri bogoslužju to nedeljo sploh ni.

Za post je bolj značilna TIŠINA; sicer se pogosto

zdi, da pri nas verniki tišino v prvi vrsti dojemajo kot nekaj mučnega in, žal, bolj redko kot priložnost za kratko premišljevanje in poglabljanje. Zato organisti npr. po obhajilu (če še vedno traja, zbor pa je pesem že odpel) to »rešujejo« z improvizacijo s tihim registrom.

Tihota v postnem času ima simbolni pomen. Če petje pri bogoslužju doživljamo kot možnost, da bogoslužje naredimo bolj slovesno, je potem ravno tihota tisto, kar da v postnem času več časa za osebni premislek.

Toliko o glasbi v postnem času z vidika slovenskih cerkvenih glasbenikov.

Sedaj pa moja izkušnja. Kako pa moj glasbeni post?

Postni čas je zame tudi v glasbenem smislu najlepši čas cerkvenega leta. Nekateri menijo, da so tedaj pesmi otožne, pisane v molu. Pa je malo takih. Zame je glasba tesno povezana s tem, kar se pri maši dogaja. Ni sama sebi

namen, pogloblja to, kar se dogaja; oživlja besede iz svetega pisma, oživlja Kristusovo darovanje na oltarju, povezuje me z Vsemogočnim, Usmiljenim in Ljubečim. V postu toliko bolj. Čeprav se me besedila pesmi močno dotaknejo (še posebej, če so pesmi dobro zapete!), me v postnem času toliko bolj prevzame instrumentalna glasba (npr. samo orgle ali pa orgle kot spremljevalke drugim instrumentom, npr. klarinetu, flavti, violini). Lepo zapeta pesem, pomenljivo besedilo, dobro zaigra-na skladba bogoslužje zares ozaljšajo. Če k temu prispevam tudi

svoj del(ež), grem od maše toliko bogatejša. Želim si, da bi tudi v tem postnem času glasba služila Njemu, nas pa nagovarjala in obračala k sebi, da bi v velikonočnem jutru z resničnim veseljem prepevali ALELUJA.

MG

KAKO DRUGAČE BI LAHKO BILO ...

Spomin mi uhaja na zadnje srečanje s številnimi mladimi, ki jih srečujem na vsakoletnem knjižnem sejmu v Cankarjevem domu v Ljubljani. Veliko se jih zbere. Zanje je dopadljiva tista knjiga, ki je lepa na pogled. Osredotočenost manjših skupin pa nas opomni na prvo pravo iskanje, kaj posamezni generaciji knjiga pomeni. Premalo pozoren izbor ponudbe tega in podobnih semnjevanj pa nas opozarja, da bi si morali tudi to knjižno ponudbo ogledovati pripravljeno, z jasno predstavo, kaj komu ponujamo in zakaj.

Vedno znova se mi vsiljuje prepričanje, da v sodobnem svetu množične ponudbe knjižnega trga in raznih internetnih sporočil vse težje sami sledimo in še težje najdemo »naj« potrebnejša miselna sporočila, ki jih želimo osvojiti in poglobiti. Še posebno mlademu človeku ob pravem času ponujena prava knjiga lahko odločilno odpre zdrav pogled na svet okoli sebe. In kdo k temu lahko pripomore?

Vsi, a najprej starši in šola pa tudi TI, ki si dobro knjigo prebral, osvojil lepo povedano misel, ki te plemeniti.

Naj ta svoj razmislek ponazorim s prisposodo o vsakodnevnih življenjskih poteh, ki jih opisuje Marica Marolt (Ljudje pod Snežnikom), ko nakazuje vso težo, nemoč in moč osebnega zrelega odnosa in izražanja lastnih spoznanj, v njenem, veri večkrat tudi nenaklonjenem okolju. Zdi se, da nam tudi njen preprost, pa pozitivno naravnan zapis lahko vzpodbudi razmislek o smiselnosti določene življenjske poti, ki je vsajena v vse bolj odtujenega sodobnega človeka.

Kako drugače bi lahko bilo, »Če bi se mi, kristjani, ne sramovali

svoje vere, temveč bi jo vedno in povsod pogumno izpričevali. Stvari bi se začele spreminjati na bolje ...« je ena izmed zaključnih misli, ki nas nevsiljivo opominjajo med pripovedovanjem njenih zgodb. Zato jih kaže prebirati.

Vse drugače naravna svoj razmislek gospa Spomenka Hribar, ki v pogovoru (7. 1. 2007) na TV Slovenija našo javnost opozarja na težnjo vprašljive klerikalnosti in ruralizacije sodobne slovenske družbe. Še več, zanjo je moteč tudi vpliv cerkve na številne mlade.

Tudi zato, da bomo lahko jasno izražali svoj »prav«, moramo najprej kaj »svojega prebrati«, pa četudi to pisanje prihaja iz našega podeljja; tako kot »večernice« Marice Marolt, preprosto branje, ki pa nas tudi vzpodbuja k razmisleku.

Pavle Mihevc

POST JE POSEBEN ČAS, JE ČAS MILOSTI IN SPOZNANJA ...

POST je vedno znova poseben čas za vsakega vernega človeka. Tudi drugače misleči se ga vedno bolj oklepajo. Toda že na samem začetku je treba vedeti, da to ni hujšanje, temveč očiščevanje celotnega človeka. Tako se po postu človeku, ki ga je vzel resno, v resnici polepšata duša in telo.

Človeku se vrnejo moči in samozavest, zato veliko lažje živi iz svoje osebne vere, ki je pod obremenitvijo vsega, kar vsak dan zastruplja človeka kot celoto, in znova zaživi v vsej polnosti.

Prav je, da se zavedamo vseh negativnih povzročiteljev takega stanjaga. V tej zavesti potem prav gotovo lažje najdemo novo pot ali pa ostanemo na stari, če je bila dobra.

Tu mora biti človek popolnoma samostojen in svoboden. Dober nasvet je vedno dobrodošel. Zato se oklepajmo res samo dobrih, dobronamernih nasvetov, od vsega drugega pa se odločno odvrnimo. Človek se preveč rad zadržuje v dvomljivih situacijah in pri tem izpušča tisto, kar mu v resnici pomaga.

Post je čas milosti zaradi tega, ker v danem trenutku spoznaš, kaj je zate najboljše. Tu nam je Jezus v svoji skušnjavi s hudičem v puščavi tako blizu, saj se je hipoma pravilno odločil in skušnjava kategorično zavrnil.

Naredimo v tem času prostor svetemu navdihu. Dobrodošlo in koristno bi bilo, če bi se tudi naše zakonske, družinske, prijateljske ... skupnosti kot celote oprijele postnega časa. Na prehojeni poti se je nabralo veliko takega, kar nam ni uspelo predelati in je obviselo v zraku, sedaj pa nas bremeni in tlači k tlom.

Vsak je dodal nekaj k tej teži in vsak mora nekaj storiti za to, da bomo spet prožni v mislih in dejanjih. Ker smemo in zmoremo odprto razmišljati, smo močni in sposobni še mnogo več kot sicer. Kjer ni dovoljeno razmišljati in tehtati, je tema in ni mogoče najti poti. Takšna drža človeka je biti kristjan za današnji čas. Kristjan je vedno aktualen, vedno napreden, ker živi navdihnjeno od Sv. Duha. Tisti, ki Duha več ne zazna, ne razume znamenja časa.

Jezus pravi: »Ne bojte se, kaj boste govorili, dano vam bo tisto uro!« Ne sprašuje se, ali se spleča postiti. Posti se in boš osvobojen od vsega, tudi od tega, kar do sedaj nisi spoznal za oviro!

Za mnoge je post nekaj težkega. Prav gotovo se ni enostavno postiti. Tu gre v prvi vrsti za odpoved nečemu. Če tega ne razumemo, potem ni posta. Tudi v vsaki

skupnosti (družinski, zakonski ...) se moramo marsičemu skupaj odpovedati. Že slišimo vzdih: "Danes ni več tako, kot je bilo včasih." Tako govorijo (in so govorile) vse generacije. To je brezplodno tarnanje! Kristjan ne sme nikoli tarnati, ker ni človek preteklosti, temveč človek sedanjosti in prihodnosti.

Če bomo s postom to tudi postali, smo odrešeni in neverjetno močno pripravljene za prihodnost. Prihodnosti ni brez edinosti. Edinost pa se kaže samo v spoštovanju različnosti.

Sam troedini Bog se nam razodeva v različnosti kot Oče, Sin in Sv. Duh, pa vendar ostaja en Bog, ki je vse in vse v njem obstaja. Samo v tej formuli je zagotovljen naš obstoj: obstoj svobodnega človeka v varstvu Stvarnika, ki nam vedno znova ponuja odrešilno roko.

S temi mislimi stopimo v letošnji post in razžarimo ljudi in svet okoli sebe.

Gospod naj vas blagoslavlja in ohranja zveste sebi in Njemu!

Barbara in Boris

ROMANJE PO SVETI DEŽELI

Dobiti predstavo, kako izgleda sveta dežela, ni mogoče iz nekaj napisanih besed in prikazanih fotografij. Morda pa bo kljub temu kdo od bralcev le prebral kaj takega, da mu bo pogled na svete kraje malo bližji.

Bazilika Marijinega oznanjenja

Prišel je dan odhoda od doma: 28. februar 2006. Ob 5. uri zjutraj se nas je pred avtobusno postajo v Mariboru zbralo vseh 48 romarjev in voditeljica, gospa Slavica Areh. Z avtobusom smo se odpeljali proti Dunaju. Po štirih urah vožnje smo se vsak s svojim kovčkom napotili v letališko stavbo. Spoznali smo, da je za to potovanje kontrola zelo stroga, kar je seveda tudi prav. Po peti zaporedni kontroli je bil potreben še en pregled dokumentov, da smo potem le dobili dovoljenje za namestitev v čakalnici. Končno smo se ob

11.30 pričeli pomikati proti letalu. Nato je šlo hitro: letalo se je premaknilo, po 15-ih sekundah smo se že odlepili od zemlje in se prav kmalu dvignili na 11.000 m višine.

Let je bil zelo miren in prijeten.

V Tail Avivu smo pristali ob 14.30. Prilagoditi smo se morali izraelskemu času: eno uro naprej. Najprej smo obiskali našega veleposlanika v Izraelu, g. Igorja Jarca, oz. vso njegovo družino. Naš duhovni voditelj, p. Milan Holc, je namreč osebni prijatelj g. Jarca, in tako smo imeli to prednost, da smo ga lahko obiskali.

Nato smo se odpeljali proti Nazaretu. Bil je že večer in za prvi dan smo si lahko privoščili le še večerjo v hotelu Kaza-Nova in potreben počitek.

Drugi dan, 1. marca, smo po zajtrku že krenili na ogled. Najprej smo si ogledali baziliko Marijinega oznanjenja, ki je stala nasproti našega hotela. Mogočna in lepa je na nas naredila prijeten vtis, saj smo si v njenih spodnjih

Pred 2000 leti Marijin dom v Nazaretu

prostorih lahko ogledali prostor, kjer je živila Marija s svojimi starši. Baziliko obdaja obzidje in notranje stene tega obzidja krasijo prečudoviti mozaiki, na katerih sta upodobljena Jezus in Marija. Mozaiki so zelo različni in iz več držav.

Potem smo se odpravili do vznožja gore Tabor, kamor je Jezus povabil tudi apostole. Starejši obiskovalci so se na goro odpeljali s taksiji, ki redno prevažajo turiste na goro in nazaj. Ostali pa, ki smo imeli dovolj moči za hojo, smo se veselo podali na pot peš in ni nam bilo žal, saj smo si na poti lahko ogledovali prečudovito drobno cvetje. Gora Tabor je visoka približno 600 m. Cesta na goro je lepo speljana in asfaltirana. Na vrhu gore je čudovit razgled po vsej Galileji. Tamkajšnja cerkev se

Na gori Tabor

imenuje Bazilika spremenjenja. Znotraj je obokana in čudovito poslikana. V njej smo imeli drugo sv. mašo.

Po sv. maši s pepeljenjem (bila je pepelnica) smo se odpeljali proti Kani Galilejski, znani po prvem Jezusovem čudežu – spremenjenju vode v vino. Preostali čas popoldneva je bil namenjen ogledu kraja Jezusovega otroštva – Nazaretu. Potem je sledil še ogled Jožefove cerkve in Marijinega vodnjaka. S tem smo zaključili ogled tistega dne in se vrnili v hotel na večerjo in k počitku.

(Nadaljevanje prihodnjič)

Kati Dolenc
Foto: Tomaž Dolenc

ZAHVALA

**»Tisti, ki stori kaj dobrega, naj molči; tisti, ki mu je bilo dobro delo storjeno, naj pripoveduje.«
(Seneka).**

Hvala vsem nastopajočim, poslušalcem, predvsem pa ga. Nataši in skupini župnijske Karitas in vsem, ki ste sodelovali pri izvedbi Karitasovega dobrodelnega koncerta. Mi-

klavžev vrtec je »župnijski otrok«. Tako smo čutili, ko smo videli, koliko truda in dobre volje je bilo vloženega v sam koncert in potem še v nadaljnje zbiranje sredstev, da bi počasi prišli do konkretnega zaključka akcije in bi naš 34 let star pralni stroj zamenjali z novim. Ko bo sredstev dovolj in ga bomo lahko kupili, vam seveda sporočimo. Bog povrni!

ALI ME IMAŠ RAD?

RAD imam tebe, ker tako hočem, ne zato, ker si to zaslužiš. RAD te imam, ker je to čudovito doživetje in nobenega razloga ni, da te ne bi imel RAD. RAD te imam, čeprav ti mene ne moreš imeti RAD. Pa nič hudega, kljub temu sem ljubljen. Poskrbel sem za to, kajti naučil sem se ljubiti brezpogojno. Zdaj je svet poln ljudi, ki jih imam RAD.

Ko je moj svet poln ljudi, ki jih imam RAD, se mi zdi, da imajo tudi oni mene RADI in res je tako. Srečo imaš, da te imam RAD, kajti moja ljubezen je drugačna in bi ti bila v podporo. Srečen bi bil, če bi tudi ti imel RAD mene, kajti tudi tvoja ljubezen bi mi bila v podporo in bi naše skupno življenje še polepšala.

Želim si, da me imaš RAD, tvoja ljubezen bi mi veliko pomenila, toda če me nimaš RAD, te jaz zato ne bom prenehal imeti RAD.

RAD imam tebe, ki si še tako majhen in nebogljen, ki svojih korakov še ne moreš sam usmerjati ...

RAD imam tebe, ki si v najlepših letih in si prepričan, da ti nihče in ničesar ne more skaliti tvoje začrtane poti ...

RAD imam tebe, ki s tresočim korakom stopaš čez prehod za pešce in ne veš, ali boš uspel prečkati cesto, preden pripelje avto ...

RAD imam tebe, ki vsak trenutek bediš nad menoj, ki mi pošiljaš tolažbo in trpljenje, ki mi pomagaš po težkih preizkušnjah vstajati, ki mi iz dneva v dan vlivaš pogum ...

Ljudmila

SVETNIK MESECA: PERPETUA IN FELICITA

L. 202 je cesar Septimij Sever najstrožje prepovedal vstopanje v krščanstvo. Vedel je, da je v cesarstvu že na milijone kristjanov, ki bi jih moral pobiti, zato je sklenil, da bo krščanstvo uničil polagoma. Njegovo preganjanje je zadelo vse, ki so se na krst šele pripravljali ali pa so ga ravno prejeli. Za vse katehumene je predpisal najstrožje kazni, ki so se vedno končale z mučenjem in smrtjo.

Iz tega časa je ohranjeno poročilo o petih katehumenih, med katerimi sta bili tudi Perpetua in Felicita. Spis je skoraj v celoti napisala Perpetua, in sicer v ječi, ko je z drugimi čakala na mučeniško smrt. Pisatelj, ki je poročilo dopolnil, je bil sam priča dogodkov.

Mučenki Perpetua in Felicita sta bili zelo mladi, ko sta s svojim svetlim zgledom, navdahnjeni s Kristusovo ljubeznijo, pričali o bratovski in sestriški povezanosti, vse do smrti.

V prvih stoletjih mlade Cerkve je bil takšen zgled pogost, saj je Jezus naročil: »Vi vsi ste bratje,« (Mt. 23,8) kar je po svojem vstajenju še poudaril, ko je svoje učence nagovoril za »svoje brate« (Jan 20,17).

Zaradi tega so se kristjani že od vsega začetka razumeli med seboj kot bratje v novem in globokem smislu; v duhu enakovrednosti in enakosti so se priznavali in ljubili. Za miselnost tedanjega časa je bila takšna drža nova in nezaslišana.

Perpetua, mlada žena in mati iz ugledne družine, dobro vzgojena in omožena, je imela očeta, mater in dva brata, od katerih je bil eden tudi katehumen. V času mučenja je dojila sina. Svojemu očetu, ki se je zelo trudil, da bi jo rešil neizbežne smrti, je na enem od obiskov v ječi dejala, da ne more biti drugega kot kristjana, tako kot se vrč ne more imenovati drugače. Krščena je bila v ječi in ob tem je zapisala: »Meni je Duh navdahnil, naj po krstu nič drugega ne prosim kakor stanovitnosti mesa.«

Ko so jih preselili v najgloblje ječe, jeokusila vso grozo in stisko, v kateri so se znašli vsi zajeti katehumeni. Poleg tega jo je mučila skrb za otroka. V negotovosti je molila h Gospodu za razodetje. Po tem je v sanjah videla prikazen, ki je razodevala, da jih čaka trpljenje. Na ponovno očetovo prošnjo, naj odstopi in se tako reši, je odgovorila: »Na onemle odru se bo zgodilo, kar Bog hoče; vedi, da ne bomo v svoji oblasti, ampak v božji.«

Tri dni pred slavnostnimi igrami, na katerih so katehumene vrgli zverem, so vsi združeni molili za sužnjo Felicito, ki je bila v osmem mesecu nosečnosti. Takoj po molitvah je

dobila porodne bolečine in rodila je deklenco, ki jo je vzgojila druga sestra za svojo hčer. Na dan usmrnitve so odšli iz ječe v amfiteater kakor v nebesa, veseli in lepih obrazov. Perpetua je stopala počasi in mirno in pred njenim pogledom so vsi povešali oči. Prav tako Felicita, ki je šla od krvi do krvi, od babice k rablju, da bi se po porodu očistila z drugim krstom. Obe so rablji izpostavili zelo divji kravi. Pogled na slečeni in v mreže vtaknjeni mučenki je ljudstvo pretresel. Odvedli so ju nazaj in ju oblekli v lahna oblačila. Krava je najprej nabodla Perpetuo. Padla je na bok in si raztrgala obleko. Sedla je, si pokrila golo telo in si s sponko spela lase, ker ni želela dajati vtisa, da zaradi mučenja žaluje. Potem je vstala in podala roko na tleh ležeči Feliciti. Obe sta stali in krutost ljudstva je bila premagana. Toda ljudstvo je zahtevo, naj že ranjeni privedejo z ostalimi mučenci nazaj v areno. Mučenci so vstali sami in šli, kamor je ljudstvo hotelo. S slovesnim poljubom miru so dočakali smrt in dovršili svoje mučeništvo.

Perpetua in Felicita godujeta 6. marca.

Povzeto iz
Knjige svetnikov

ZIMOVANJE Z MIKLAVŽEVIM VRTCEM

V ponedeljek po zajtrku smo se kot vsako leto doslej odpeljali proti Kranjski Gori. Na Gorenjskem je Luka P. zavpil: » Ej, vidu sm Skir'co! « No ja, otroška domišljija je velika. Otroci so že na Vrhniki spraševali, kdaj bomo v Kranjski Gori. Ko smo se ustavili pred pravljичno vilo, skrito pod vrhovi gora, smo se z veliko nestrpnostjo pognali iz avtobusa in odvlekli svojo prtljago do svojih sobic.

» Uaauu, pogradi! « je odmevalo po sobi. A kaj, ko so nam mamice naročile, naj malčki spijo spodaj. No, pa naj bo. Popoldanski počitek na pogradih, nočno drnjohanje pa spodaj. Potem prvo kosilo, po kosilu ... kakšen počitek! Brž na sneg, kajti letos so otroci že skoraj pozabili, kakšna naj bi bila zima. Poleg dopoldanskega smučanja v Kranjski Gori smo v popoldanskem času našli čas za sankanje, bobanje, metanje v sneg, delanje igluja in še in še. Dan nas je tako izmučil, da nas je večer vzel, še preden je pravljica prišla h koncu. Obiskala nas je teta Pehta in nam prinesla Bedančevo sporočilo. Tako smo se še isti večer odpravili z baterijami na nočni sprehod do Bedančeve domačije. Bedanca ni bilo doma, čakali pa so nas čokoladni bonboni, ki smo jih z veseljem pojedli. Da ne pozabim, otroci so videli ogromno Bedančevih stopinj. Na predvečer odhoda smo imeli podelitev medalj za naše ne-

utrudne smučarje in pa ples za zaključek.

Na poti domov sem na avtobusu opazovala le zaspalne obrazke, ki pa so se v Logatcu z vsemi svojimi lepimi preživetimi trenutki pognali v objem staršev, bratcev, sestric ... Vsi naši malčki so se na zimovanje odpravili prvič, pa nihče ni pogrešal mamice, atija ...no, vsaj z jokom tega ni bilo moč opaziti.

In to je tisto plačilo za nadaljnje delo, za naslednje zimovanje; lepi spomini in prijetni odnosi brez kakršnihkoli prask in poškodb.

Z vašimi malčki sva preživljali čas Darinka K. in Urša M.

Urša Menart

Sami Lumpki

KOLENDAR MAREC 2007

2. marec – prvi petek, obisk bolnikov na domu; ob 17.30 križev pot, po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri SREČANJE ZA MLADINO – gost meseca

3. marec – od 16. – 18. ure češčenje Najsvetejšega in priložnost za sv. spoved

4. marec – 2. POSTNA NEDELJA; ob 14. uri sv. križev pot, sodeluje II. zakonska skupina; ob 20. uri srečanje I. zakonske skupine

3. marec – po sv. maši srečanje skupine KARITAS; ob 20. uri srečanje KATEHETOV

6. marec – ob 19. uri srečanje birmanskih voditeljev

9. marec – ob 17.30 sv. križev pot; po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri SREČANJE MLADINE – ogled filma

10. marec – od 16. – 18. ure češčenje Najsvetejšega in priložnost za sv. spoved

11. marec – 3. POSTNA NEDELJA; ob 14. uri sv. križev pot, sodelujeta III. in IV. zakonska skupina; ob 20. uri srečanje II. zakonske skupine

12. marec – ob 19. uri srečanje ŽPS

13. marec – ob 18. uri sv. maša, po sv. maši kateheza za birmance in starše I. skupine

16. marec – ob 17.30 sv. križev pot; po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri SREČANJE ZA MLADINO – taizejsko srečanje

17. marec – od 16. – 18. ure češčenje Najsvetejšega in priložnost za sv. spoved

18. marec – 4. POSTNA NEDELJA; ob 14. uri sv. križev pot, sodelujejo neokatehumeni; ob 20. uri srečanje III. zakonske skupine

19. marec – SV. JOŽEF; sv. maša ob 10. in 18. uri; ob 20. uri priprava na sv. krst

20. marec – ob 18. uri sv. maša, po sv. maši kateheza za birmance in starše II. skupine

23. marec – ob 17.30 križev pot; po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri SREČANJE ZA MLADINO – družabne igre

24. marec – GOSPODOVO OZNANJENJE; sv. maša samo zvečer ob 18. uri. Duhovna obnova za župnijske KARITAS (Brezovica, Škofljica, Rovte, Gor. in Dol. Logatec) v Logatcu

25. marec – 5. POSTNA – TIHA NEDELJA; ob 14. uri križev pot, sodelujejo člani ŽPS

27. marec – ob 18. uri sv. maša, nato kateheza za birmance in starše III. skupine

30. marec – ob 17.30 sv. križev pot, po sv. maši molitvena skupina

31. marec – ob 14. uri SPOKORNO BOGO-SLUŽJE in začetek spovedovanja. Spovedovalo bo več spovednikov.

V postnem času se skrbno pripravimo na zakrament spreobrnjenja in na srečanje z Božjo ljubeznijo.